

Arrest

nr. 320 774 van 28 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X,
beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP menen dat hun beroep tijdig is, vandaar dat ze geen elementen van overmacht aanreiken. Ondergeschied, indien zou blijken dat het beroep effectief een dag te laat is ingediend, dient de schuld van de advocaat te worden weerhouden als overmacht. Ook vragen ze de fout van hun advocaat af te wegen tegen een schending van art. 6 en 13 EVRM. Immers hun toegang tot de rechter wordt ontzegd. Ze onderstrepen hun belang en willen dat hun dossier naar de gewone procedure ten gronde wordt gestuurd. Ze geven ook aan dat verzoeker psychologische begeleiding krijgt en ter terechtzitting is de behandelde psycholoog met wie hij in het Engels communiceert aanwezig.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen valabele argumenten bij die een ander licht werpen op de grond in de beschikking van 15 oktober 2024 inzake de laattijdigheid van hun beroep.

5.1. Beroepstermijn

Het beroep van verzoekers is gericht tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 23 juli 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen die beslissingen dertig (30) dagen.

Die termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.2. Kennisgeving

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen gebeurde bij aangetekende brief verstuurd naar de door verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats (te Lint).

De kennisgeving gebeurde aldus op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar de gekozen woonplaats van verzoekers. Zij betwisten dit niet.

Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan. Deze bedraagt *in casu* dus 30 dagen, zoals eerder opgemerkt.

5.3. Laattijdigheid beroep

De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals *in casu*, steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, "tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst" (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief met bestreden beslissingen op woensdag 24 juli 2024 aan de post werd overhandigd. Verzoekers vermelden die datum overigens in hun verzoekschrift waar zij opmerken dat "*van de beschikkingen*" -aangenomen wordt dat zij beslissingen bedoelen- "*kennis is gegeven op 24.07.2024*".

Overeenkomstig voormeld artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was maandag 29 juli 2024 dus de eerste dag van de beroepstermijn.

Gelet op de beroepstermijn van 30 dagen, was 27 augustus 2024 de vervaldag/laatste dag van de beroepstermijn. Verzoekers hadden dus tot en met dinsdag 27 augustus 2024 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 28 augustus 2024, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn.

Ter terechtzitting opperen verzoekers overigens de mogelijkheid dat hun beroep laattijdig, net een dag te laat, werd ingediend, waar zij opmerken dat "*indien zou blijken dat het beroep effectief een dag te laat is ingediend, dient de schuld van de advocaat te worden weerhouden als overmacht*".

Verzoekers' beroep werd hoe dan ook buiten de wettelijk voorziene beroepstermijn ingediend, zo wordt opnieuw vastgesteld en verzoekers laten geheel na concrete elementen bij te brengen die aan die vaststelling afbreuk doen.

5.4. Overmacht

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit het betoog ter zitting kan geen reden van overmacht blijken.

Zeer algemeen wordt ter terechtzitting door verzoekers en hun advocaat A. HAEGEMAN die er *loco* advocaat N. EL JANATI optreedt, gewezen op "de schuld van de advocaat (...) als overmacht", zonder dat zij ook maar enigszins toelichten waarom en hoe dit de schuld/fout van de advocaat, *dominus litis* N. EL JANATI zou zijn. Zij tonen met een dergelijke zeer algemene opmerking, in wezen kritiek/verwijt aan het adres van de *dominus litis*, niet aan dat er sprake is van overmacht.

Verzoekers bieden met hun algemeen betoog ter zitting geen, laat staan een dienstige verklaring waarom zij, om redenen buiten hun wil, niet de nodige stappen zouden hebben kunnen zetten om tijdig de inhoud van de bestreden beslissingen te vernemen en hiertegen op doelmatige wijze beroep in te stellen.

Verzoekers gaan bovendien voorbij aan hun eigen verantwoordelijkheid. Het zijn namelijk in de eerste zijzelf die instaan en verantwoordelijk zijn voor de organisatie van hun verdediging. Eventuele fouten en

tekortkomingen begaan door een advocaat in het kader van een procedure worden toegerekend aan de partij waarvoor deze advocaat als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit. Derhalve is het niet ernstig van verzoekers om alle verantwoordelijkheid af te schuiven op de *dominus litis*.

In dit verband dient er bovendien op te worden gewezen en te worden beklemtoond dat de beroepsmogelijkheden duidelijk vermeld staan in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissingen. Hierin wordt verwezen naar de artikelen 39/1, 39/2 en 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet, en worden de beroepstermijnen uitdrukkelijk en duidelijk vermeld.

5.5. Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Waar verzoekers vragen de beweerde/voorgehouden “fout van hun advocaat” af te wegen tegen een schending van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), wordt er vooreerst op gewezen dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. X; RvS 13 december 2011, nr. X; RvS 7 juli 2006, nr. X; EHRM 5 oktober 2000, nr. X, Maaouia/Frankrijk). Verzoeken om internationale bescherming zijn uitgesloten van die verdragsbepaling. Verzoekers kunnen zich hier dan ook niet dienstig op beroepen.

Wat betreft de toegang tot de rechter, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklust ordentelijk te kunnen beheren.

Verzoekers beweren weliswaar op zeer algemene wijze ter zitting, doch zij tonen niet aan dat hen de toegang tot de rechter zou zijn ontnomen. Zij tonen niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, zou geschonden zijn, nu hen de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een mogelijkheid waarvan zij gebruik hebben gemaakt, doch dit te laat, (net) buiten de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 30 dagen.

Verzoekers tonen niet aan dat de Belgische wetgeving ter zake strijdig zou zijn met de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, temeer nu jurisprudentieel wordt erkend dat wettelijke beroepstermijnen kunnen worden verlengd in situaties waar overmacht wordt aangetoond. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij wegens overmacht verhinderd werden tijdig hun verzoekschrift in te dienen. Zij tonen niet aan dat er hen *in casu* geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

6. Gelet op het voorgaande, brengen verzoekers geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de grond in de beschikking van 15 oktober 2024. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671; RvS 27 maart 2001, nr. 94.316). Het is de Raad dan ook niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). Om die reden is het betoog van verzoekers ter zitting inzake hun wens om hun dossier naar de gewone procedure te gronde te sturen en de overige door hen op zitting aangehaalde elementen, net als overigens hun beroep in het algemeen/algeheel, niet-ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS